

7 i 7

AUTORS VARIS

6a GALERIA D'ART

CAT.

7 i 7 (2000)

Poetes: Òscar Bagur, Carme Castells, Andreu Gomila, Manel Marí, Pere Antoni, Pere Perelló i Carles Rebassa.

Pintors: Paco Espinosa, Paca Florit, Marian F. Moratinos, Aina Noguera, Santiago Picatoste, Pep Tur i Joan Vallespir.

Edició de 57 exemplars, i diverses PA, signats i numerats pels autors.

Per a cada litografia original, els pintors han dibuixat directament sobre dues pedres litogràfiques.

Els poemes han estat composts a mà amb tipus Ibarra cos 16 i cos 10.

Paper Vendrell cotó 100%

El disseny de la carpeta fou a cura dels alumnes del cicle formatiu Grau Superior Edició d'Art, de l'Escola Superior de Disseny i Conservació i Restauració de bens culturals de les Illes Balears. Aquesta carpeta és una edició amb motiu de l'Exposició 6A, en la Seu de la Fundació SA NOSTRA (Palma). El Taller 6a es va instal·lar temporalment en la una de les sales de l'exposició, per apropar la seva labor a la societat. La carpeta fou estampada, composta i impresa, íntegrament, durant l'exposició, en directe en el Centre expositiu.

CAST.

7 y 7 (2000)

Poetas: Òscar Bagur, Carme Castells, Andreu Gomila, Manel Marí, Pere Antoni, Pere Perelló i Carles Rebassa.

Pintores: Paco Espinosa, Paca Florit, Marian F. Moratinos, Aina Noguera, Santiago Picatoste, Pep Tur y Joan Vallespir.

Edición de 57 ejemplares, y varias PA, firmados y rnumerados por los autores.

Para cada litografía original, los pintores han dibujado directamente sobre dos piedras litográficas.

Los poemas han sido compostos a mano con tipos Ibarra cuerpo 16 y cuerpo 10.

Papel Vendrell algodón 100%

El diseño de la carpeta fue al cuidrealizado por los alumnos del ciclo formativo Grado Superior Edición de Arte, de la Escuela Superior de Diseño y Conservación y Restauración de bienes culturales de las Illes Balears. Esta carpeta es una edición realitzada con motivo de la exposició 6A, en la Sede de la Fundació SA NOSTRA (Palma). El Taller 6A se instaló temporalmente en la una de las salas de la exposició, para acercar su labor a la sociedad. La carpeta fue estampada, compuesta e impresa, íntegramente, durante la exposició, en directo, en el Centro expositivo.

7.

7.

Des del primer moment que es va programar l'exposició del taller
fa al Centre de Cultura "Sa Nostra" de Palma, se va tenir clar que el
que es volia fer era donar a conèixer al gran públic les antigues tècni-
ques d'estampació que converteixen l'obra gràfica en obra d'art, tot
dejunt de l'exclusivitat d'obra única. Per tant, la millor manera de fer
arribar al gran públic aquests sistemes d'estampació era dient a terme
demonstracions reals i no ficades, així és, realitzant estampacions allí
mateix, en el Centre de Cultura.

La millor manera de realitzar-ho era implicant directament els
artistes i els litògrafs perquè treballassin allí mateix. Però, a més, des de
la direcció d'Edicions Sa Obra Gràfica es volia implicar els joves pin-
tors que tinguessin una edat màxima de 30 anys i que entenguessin
l'art com una veritable forma d'expressió artística, que sabessin enfos-
car-se amb nous materials i nous suports i que la idea de treballar en un
lloc públic, com és un centre de cultura, no els fes encetre. A més, es
volia fugir de tota idea de centralització mallorquina, i per tant fer
que artistes de les altres illes hi participassin. Per això es demanà
la col·laboració als set pintors l'obra dels quals forma part d'aquesta
carpeta.

Però no només es podia donar imperròmeis a la imatge, sinó que
també es pensà que la paraula havia de tenir el seu lloc. I què millor
que integrar una sèrie de poemes, també d'autors joves? Així, es con-
vidà a set poetes, també de les Illes Balears, a participar en aquest
projecte.

La implicació dels artistes joves anà, però, més enllà del contingut de
la carpeta. Aprofitant una visita a l'exposició dels alumnes d'Edició
d'Art de l'Escola Superior de Disseny arribà demanà que dissenyassin
l'embotcall de la carpeta. La idea els entusiasjà i ho feren de molt
bon grat.

I aquest és el resultat: la carpeta "7 i 7", composta per set poemes
tres de cada autor i set litografies. Tres d'artistes il·lencs.

Ni aquí, que no sóc lliure.
Constriccions
Hauré de demostrar que sé fer rima.
Que els versos seuen, com Chapin al menjador:
encimenciar cant és Rimbau a les figures
bermalls d'un tot que amb panys i danys s'ha fet
a feu més lent, amb trivial i escriptori.
Vint-i-quatre anys pesant amb gambaner
en un sol vers aquí, sempre sóc lliure.

Quan trobem, Jeno, a la noia
de les nits d'Alúdia, fonda matriada?
I béia la llum vltava el meu lluny negre
fet de frisar entre la mitja de l'igua.
Tu vigilaves atent, a la noia
on jo tornava, triomfa, a arrassegar-te
amb regalims que vessagissis, aixagassis
fidel company, avui, de la noia nostra.

Carme Castells

MÀII

A vegades viure és aquell pes enorme
que duts llis a la cuina a prendre el cafè amb llei,
a tremolar les pegayes dels ulls, omura ara
quan prens el cafè amb llei, guaitant per la finestra.

Mirant per la finestra, llarga estona, sense res a veure
nos, sense res a veure, Larga estona
que ems ella a la cuina, plantada amb un cafè
i ella als volava, en sez, al nos d'un manatge.

Veure al cristall, només a tu, estanya i teva
desentrellar el vidre omura amb vidrió muntada
mentre s'arriba el cafè, el temps i les pegayes
i no pots rebentar, sinó veure te i veure
a hores amb aquest, usrita com el poema.

Carme Castells

CERVANTES 3

Sempre tinc voltes
canvia per canvia,
sigant en mi.
Sovint arbor a tu dels aïrels
per veure't
a sentir algú que no sé jo
però sé jo i m'estic acostant.
Sempre cocant me.
Sempre

alut Jostina a una finestra
pensant el cel, guaitant el bit.
Sense resposta.
De sobte la del meu pes és perurimera
dici la darrera, d'at veu la Sen, la man,
torres de pass, calces i coies
que legen peroguis per la nitada
sense entendre el desentorn.

I ara al menjador, de miralls enorme
i heu el veure del company dur.
Vincem un altre.

Tenir regne, canvia per canvia,
desentorn el veure, jo, sense acabar.

Carme Castells

GOTA

De peüt, mirava les gotes que
lliscaven damunt el vidre del cotxe,
i les que perseguien el llindar
del cristall d'índex, pec rampells de
focça i el vent de cara.

Eren escasses.

Car, moltes d'aïles s'arruïaven, mortes,
esguerdant els habitans dispersos del
vehicle que, davant la massa encesa,
no veien sinó aigua xopa, gotes.

Andreu Gomila

PLA DE MAYO

"... i un altre, un pensat
més que mai interès".

Al llavors

Assaves tots errors

Car el Penat no s'havia
acabat després d'aquella
guerra estúpida i les lleis
fereïals. Las Madres continuaven
volant, les Abuelas trobant
i aquests nens que tanquen d'uns
vénen, qui els va segrestar.
Allà on el govern instal·la
una terra per guair-se
de la gent, la pau
menja del terra les níques
subreres d'un mal dia.
D'un temps equivocant.

Andreu Gomila

CONDEMNAT

CONDEMNAT a l'extracció dels
Campes Elisis i dels mars evigels,
avall, amb els peus en terra,
em miro entre diàries de PVC
i fums d'òxid nòcrats, quan
només l'alcohol abunda i les
drogues blanques fan d'els
intoxicants d'una vida que
trouilla.

Amb l'esguard de
(tanmateix no em deixen mirar),
recuper les ànimes desvalgudes
que es pensaven alçades al
cel i han mort per manca
de sol, de compassió per la
vida.

Adés m'aturo, adés me'n vaig

Andreu Gomila

TENYORO

Tenyoro tèlrament, sense fisances,
sense un cel de distàncies o l'angoixa
de caure resident, vici o relíqui,
sense haver d'apuroste a tota els roques

coligada al corrent amb l'aire pur,
sense la rausa, sense l'aldarull,
sense més ceratònies, ferals,
disciplines o relíquies de l'únia.

sense el ger de nervosa amb els companys,
sense el dolor que obliga a consciències,
sense el nervi agnitore i sense crisi.

Tenyoro, més o menys, sense aspirar-te,
de tant en tant de nit i entre silencis,
convincença al costat del ger de sempre.

Manel Mari

POEMA DE DIMECRES

Tot ho podrem deixar per capu-te va somriure,
aquels somriures oberts de quan hi ha para feina
i pots prendre't el temps per atar, per somriure,
els clients que no iniquen en directe
i els clients van de pas cercant notes les pauses
o aquets raste tranquil que sempre deixa el jazz,
o aquets sexe excoerit de busonaves
que restaran després, en qualsevol moment
a un hec íntim de casa, de nit i tocacacots.

Tu t'ho vas i somrius, quera, recorda
sovint un píxer de Ellington amb els beques creats
i una versua a milges atzagada a la bomba
i mentrestant vas apurant discotes
a recs aquells que tu és voldríem busonaves
deixant-los sense al dins de recs els recs dimarts.

Manel Mari

CONFRARIA DEL BON BEURE

També hem pogut quedar-nos amb el rostre dels credulats
sovint a la sala primera que era verguosa
i amarcant-los sovint a sota les discotes

Però béem l'entre a les taules dels bots
davant de ells en rec dels companys de societat

Manel Mari

EL DETUS FOLL.

El cel és una pell
d'on busca, ardents,
càncers i hèzemes

càncers i hèzemes
bells com registres

càncers i hèzemes
que també són fonts,
i fonts,
i papallones lubricques
devorant

mugrons magnètics
com qui ne té
sinó el desig de sobreviure
a les rasons subversives
de la cendra

el desig de fulminar
qualsevol vestigi
de matiu calent

calenta

lenta,
com un calendari que juig
o un animal que s'apaga.

Pere Antoni

OFÈLIA EN FLAMES

II

Preta

és qui pren un gaivret per a contemplar
l'imperial esfondament d'una pell encetada

qui marxa no per a dir-se,
sinó per a fer-se,
com les boques quan besen

Panta

és el vegetal amb oss d'animal
i ulls de llenguatge

qui escampa il·les
sobre els rasons de la vermina
mentre diu les espines dels pétals

Pere Antoni

SÉ QUE DINS LA NIT

Sé

que dins la nit
de qualques núvia desmembrada
hi ha d'haver un line amable
on paguem jueu jo
i els meus tarralls desfes
on ens poguem recuperar
de les lesions indecens
de las primeres albaides

Pere Antoni

(EL MITJ)

m'arrabassaria els ulls per sentir llum més viva
i correria els peus tastant els fruits, les elapes
i reveriria el cel amb més fragància
i amb fulls de paper notejaria la terra
i amb veus i adreus notejaria els arbres
i cantaria sense veu els plers de l'Aire
i amb l'Aire ballaria, lluny
i lluny seria aquell reflex de llum
més viva, que llum prendria el vent
i l'entoria dins les cases
i jo per fi amb els meus i els teus i els altres
seria més conscient dels temps que passen
i seria el temps, conscient que passa
i tot i preguntar, seria un tot que dins la part aprèn.

Carles Rebassa

(PSICOSÒ)

crec que estau tota apègata contra mi,
crec que em seguïu, del principi a la fi

de la ruta que faig en sentir de la casa
on visc tancat amb la ment dins la bossa

de no ser més, d'aquest no saber mai
si per llop em prou o bé per noi,

si amb por em miro o només pà d'olor
que just se sent si no se sent venedor.

crec que es fa mal que jo senti algun goig...
crec que em reptau com vuit fatxes a un roig..

crec que en el fons seria despit per mi,
crec que voleu, per mi, una mala fi.

però jo tant, capvespre fosc a casa
i encara el llum i si fa fred la bossa.

sé que l'Infern, per dur que sigui, mal
no em donarà pitarellet de noi

perquè de mi gustari el meu delon:
tant seri feliç pel mort o el venedor

no visc tranquil, però encara sense goig
que sempre guanya el fals i perd el roig.

Carles Rebassa

(TRILVA: ELEGIA)

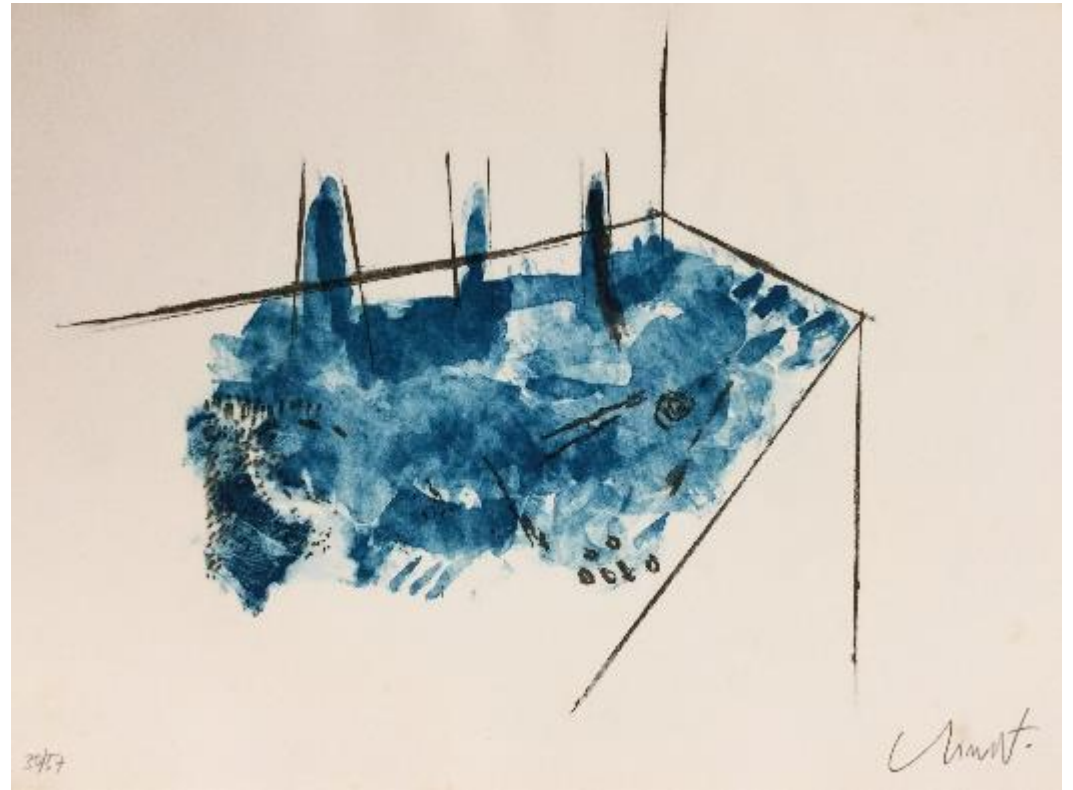
he perdut tene ràbia,
sé la vida que fa el cel contra la terra! sé l'engany
que la terra mira contra la multitud del cel.
tenc ràbia de mirar emunt
i no soluc ni un sostre és, mesquí, que finés,
que no reflexés, i ment, com un moment d'encís
que noix de carn i torna sempre pesa siges.
i no tenc seny, que he maridat la pena,
que vaig néixer veloç, com el primer, mirall de què?,
aquella llavorita que vol néixer de nou, un dia,
que crec que he reïssat contra els murs d'un bosc de primaveres,
que hauria fet quant pogués per ser feliç el món
que noix encara, i mor, sota la pena del cel
de mirar el cel amb molt d'amor, amb avarícia, amb limitat.

hauré d'admetre un viure de biats, sense cavall
espasa revellada i fam d'abanderat per beure llesta i sang
que no té carmí, ni fi, ni longitud de focar
serà real la ràbia perquè el món és el pintat
que viu i plora merda, viva al cel? no emmimem. llepan-ens el cel.

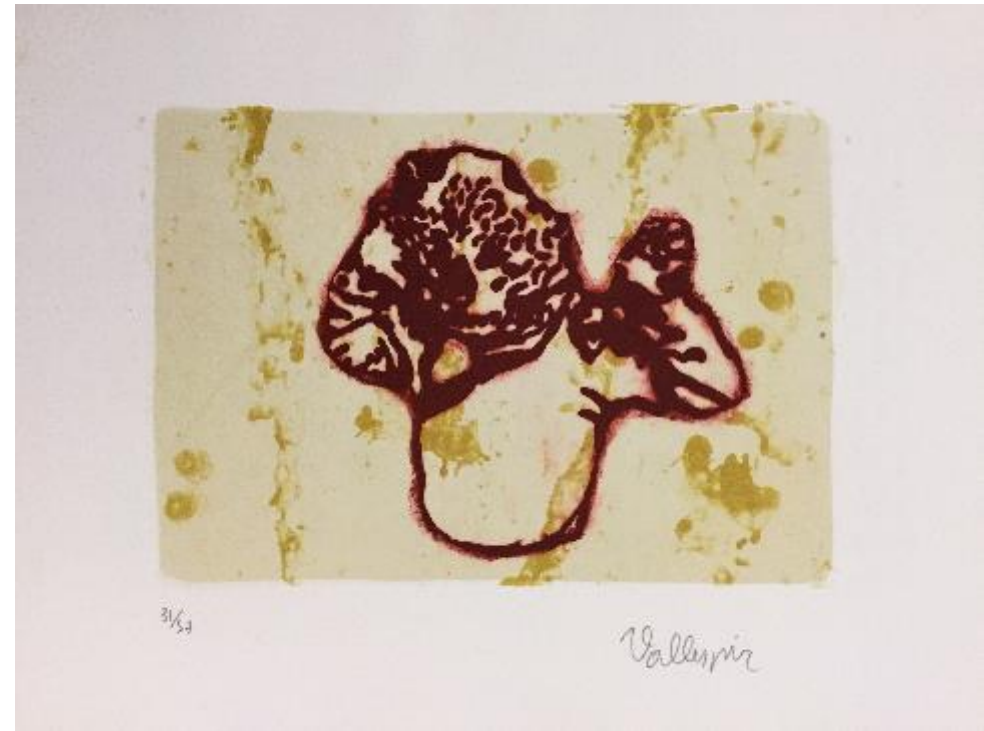
Carles Rebassa

PACO ESPINOSA / PACA FLORIT

MARIAN F. MORATINOS / AINA PERELLÓ

PEP TUR / JOAN VALLESPÍR

SANTIAGO PICATOSTE

D'aquesta carpeta, titulada "7 i 7", dels poetes Òscar Bagur, Carme Castells, Àndreu Gomila, Manuel Mari, Pere Antoni, Pere Perelló, i Carles Rebassa, i dels pintors Paco Espinosa, Paca Florit, Marian F. Moratinos, Aina Noguera, Santiago Picatoste, Pep Tur i Joan Vallespir se n'ha fet una edició de 57 exemplars i diverses P. A. (proves d'artista).

Ha estat editada per Edicions 62 Obra Gràfica. S'ha comptat amb la col·laboració de "sa Nostra" Obra Social i Cultural i amb la de la Conselleria d'Educació i Cultura.

Per a la realització de cada una de les litografies, els artistes han dibuixat dues pedres. Els poemes han estat composts a mà amb tipus llibre, cos 16 i cos 10, tot ha estat imprès sobre paper Vendrell.

El disseny de la carpeta de presentació ha estat realitzat pels alumnes del cicle formatiu de grau superior Edició d'art, de l'Escola superior de Disseny i Conservació i restauració de béns culturals de les Illes Balears.

Aquesta carpeta ha estat realitzada íntegrament (dibuixada, estampada, composta i impresa) en el Centre de Cultura "sa Nostra" de Palma, entre el 15 de setembre i el 27 d'octubre de 2000, amb motiu de l'exposició "Taller 62".

Exemplar: $\frac{30}{57}$

 Òscar Bagur	 Carme Castells	 Àndreu Gomila	 Manuel Mari
 Pere Antoni	 Pere Perelló	 Carles Rebassa	
 Paco Espinosa	 Paca Florit	 Marian F. Moratinos	 Aina Noguera
 Santiago Picatoste	 Pep Tur	 Joan Vallespir	

6a GALERIA D'ART
SINCE 1982

Carrer de la puresa, 8
07001 Palma / Mallorca
Illes Balears (SPAIN)
T. +34 971 713 981

contacte@6galeriaart.com